

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 2 2021, nummers 35 – 56 vrijdag 15 januari 2021

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2021

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht.....	5
Wabo.....	5
Waterwet.....	9
Volksverzekeringen.....	12
Sociale zekerheid overig.....	12
TOZO, NOW, TOFA.....	12

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bestuursrecht overig	17
APV.....	17
Arbeidstijdenwet	18
Huisvesting	19
Rijkswet op het Nederlanderschap	20
Wegenverkeerswet	21
Wet basisregistratie personen	22
Wet op de rechtsbijstand	24
Vreemdelingenrecht.....	25
Richtlijnen en verordeningen	25

Algemeen bestuursrecht

JnB2021, 35

Rechtbank Rotterdam, 12-01-2021 (publ. 13-01-2021), ROT 20/804

college van burgemeester en wethouders van Hellevoetsluis, verweerder.

Awb 7:10 lid 3, 4 aanhef en onder c

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. HOORPLICHT.

Beslistermijn. I.c. kon verweerder het nemen van een beslissing op het bezwaar niet verdagen ingevolge artikel 7:10, vierde lid, aanhef en onder c, van de Awb. Onderdeel c van het vierde lid is bedoeld om de naleving van een wettelijk voorschrift mogelijk te maken. Het houden van een hoorzitting voor een bezwaar valt hier niet onder, omdat een hoorzitting altijd moet worden gehouden en dat het organiseren daarvan zit verdisconteerd in de reguliere termijn. Uit de MvT volgt bovendien dat dit onderdeel een extra mogelijkheid is om te verdagen, nadat eerder een verdaging van zes weken heeft plaatsgevonden op grond van artikel 7:10, derde lid, van de Awb.

Besluit waarbij verweerder de ingebrekestelling van eiseres om te beslissen op haar bezwaar tegen een besluit heeft afgewezen. [...]

2. In het bestreden besluit stelt verweerder zich, in afwijking van het advies van de bezwaaradviescommissie, op het standpunt dat de beslistermijn in deze zaak twaalf weken bedraagt, gerekend vanaf de dag na die waarop de termijn voor het indienen van het bezwaarschrift is verstreken. Artikel 7:10, vierde lid, aanhef en onder c, van de Awb geeft volgens verweerder de mogelijkheid om gedurende de verlofperiode van eiseres de beslistermijn te verdagen, omdat anders geen hoorzitting mogelijk was. Vanwege het verdagen van de beslistermijn, is de ingebrekestelling ontvangen in een periode dat de beslistermijn nog niet was verstreken, aldus verweerder.

3. Eiseres is het hier niet mee eens. Volgens haar kon verweerder het nemen van een beslissing op haar bezwaar niet vanwege haar verlof van 24 juli tot en met 20 augustus 2019, op grond van artikel 7:10, vierde lid, aanhef en onder c, van de Awb tot 29 augustus 2019 verdagen. [...]

5. Eiseres heeft bezwaar gemaakt tegen de beslissing van verweerder van 26 maart 2019, verzonden 1 april 2019. Omdat eiseres op 21 april 2019 heeft ingestemd met het aanhouden van haar bezwaar begon de beslistermijn van twaalf weken in dit geval te lopen op het moment dat eiseres heeft verzocht de afhandeling van haar bezwaar te hervatten, op 13 juni 2019.

Dit betekent dat verweerder in principe gehouden was om uiterlijk 5 september 2019 op het bezwaar van eiseres te beslissen. Bij brief van 16 juli 2019 heeft verweerder het bezwaar van eiseres echter op grond van artikel 7:10, vierde lid, aanhef en onder c van de Awb, aangehouden tot 29 augustus 2019.

6. Net als in bezwaar is het de vraag of verweerder een beroep kon doen op artikel 7:10, vierde lid, aanhef en onder c, van de Awb om de beslistermijn te verdagen.

De rechtbank is van oordeel van niet om het volgende.

6.1 Onderdeel c van het vierde lid is bedoeld om de naleving van een wettelijk voorschrift mogelijk te maken. Uit de memorie van toelichting bij dit artikel

(Kamerstukken II 2008/2009, 31 751, nr. 3, blz. 7 en 8) blijkt dat hierbij is gedacht aan de situatie dat tijdens of na afloop van de hoorzitting nieuwe feiten of gewijzigde omstandigheden bekend worden die van aanmerkelijk belang kunnen zijn voor het resultaat van de heroverweging of dat bij de voorbereiding van de beslissing op bezwaar blijkt dat een deugdelijke heroverweging van het bezwaar nader onderzoek vereist. In de jurisprudentie is daar onder andere het doorlopen van een wettelijk verplichte uitgebreide voorbereidingsprocedure onder geschaard (vergelijk de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 6 september 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2403](#)).

Met de bezwaaradviescommissie is de rechtbank van oordeel dat het houden van een hoorzitting voor een bezwaar hier niet onder valt, omdat een hoorzitting altijd moet worden gehouden en dat het organiseren daarvan zit verdisconteerd in de reguliere termijn van (in dit geval) twaalf weken. Dat eiseres op verzoek van verweerder heeft aangegeven dat zij vier weken afwezig zou zijn in verband met vakantie, maakt het voorgaande – nog los van het gegeven dat niet zonder meer valt in te zien waarom haar afwezigheid gedurende vier weken het organisatorisch onmogelijk zou maken binnen een termijn van twaalf weken een besluit te nemen – niet anders.

Bovendien volgt uit de memorie van toelichting dat artikel 7:10, vierde lid aanhef en onder c, van de Awb een extra mogelijkheid is om te verdagen, nadat eerder een verdaging van zes weken heeft plaatsgevonden op grond van artikel 7:10, derde lid, van de Awb. Mocht het dus niet lukken om de hoorzitting binnen de daarvoor bestemde termijn van twaalf weken te organiseren, had verweerder (eerst) op grond van 7:10, derde lid, van de Awb de beslistermijn moeten verdagen. Ten onrechte heeft verweerder dat nagelaten.

7. Het voorgaande betekent dat verweerder het nemen van een beslissing op het bezwaar niet kon verdagen op grond van artikel 7:10, vierde lid aanhef en onder c, van de Awb en dat verweerder uiterlijk 5 september 2019 op het bezwaar van eiseres moest beslissen. De door verweerder op 19 september 2019 ontvangen ingebrekestelling was dus niet prematuur en verweerder had op grond van artikel 4:17, derde lid, van de Awb binnen twee weken na 19 september 2019 op het bezwaar van eiseres moeten beslissen. Dat is niet gebeurd, zodat verweerder een dwangsom heeft verbeurd over de periode van twee weken na 19 september 2019 (3 oktober 2019) en het verzenden van de beslissing op bezwaar op 6 november 2019. Het verzoek om een dwangsom is daarom ten onrechte afgewezen door verweerder. [...]

[ECLI:NL:RBROT:2021:100](#)

JnB2021, 36

MK ABRS, 13-01-2021, 202007135/1/A2

Kiesraad, handelend als centraal stembureau voor de verkiezing van de leden van de Tweede Kamer der Staten-Generaal (hierna: het centraal stembureau), verweerder.
Awb 4:5 lid 1

AANVRAAG. Buiten behandeling laten van aanvraag. I.c. was het centraal stembureau op grond van artikel 4:5, eerste lid, van de Awb niet gehouden om politieke groepering OPRECHT opnieuw in de gelegenheid te stellen om het

verzoek aan te vullen. Het wettelijk systeem gaat ervan uit dat de indiener éénmaal in de gelegenheid moet worden gesteld om een verzuim te herstellen. Dat laat onverlet dat denkbaar was geweest dat een medewerker van het centraal stembureau telefonisch contact met OPRECHT zou hebben opgenomen met de mededeling dat het logo nog steeds niet voldeed aan het wettelijk vereiste, maar een wettelijke verplichting is dit niet.

[ECLI:NL:RVS:2021:65](#)

JnB2021, 37

CRvB, 22-12-2020 (publ. 12-01-2021), 19 1403 PW

college van burgemeester en wethouders van Sittard-Geleen.

Awb 4:1

AANVRAAG. Intrekking aanvraag. Ook als er een gemachtigde in beeld is, blijft een aanvrager zelf bevoegd de aanvraag in te trekken. I.c. was de gemachtigde van appellanten niet uitgenodigd voor het gesprek waarbij appellanten de aanvraag hebben ingetrokken. De gedingstukken bieden geen aanknopingspunten voor de stelling van appellanten dat zij de gevolgen van de intrekking niet hebben kunnen overzien. Ook is niet gebleken dat sprake is van een wilsgebrek.

[ECLI:NL:CRVB:2020:3522](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2021, 38

HvJEU (Eerste Kamer), 14-01-2021, C-826/18

college van burgemeester en wethouders van Echt-Susteren, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht 1:2, 6:13, 8:1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en e, 3.10, 3.12

Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden (hierna: Verdrag van Aarhus) 9 lid 2

WABO-milieu. Beantwoording van de prejudiciële vragen van de rechtbank Limburg die bij verwijzingsuitspraak van 21-12-2018 zijn gesteld

([ECLI:NL:RBLIM:2018:12159](#)).

Besluit waarbij bij de gemeente Echt-Susteren een vergunning heeft verleend voor de uitbreiding en wijziging van een varkensstal, met het oog op het bouwen van een nieuwe stal voor 855 guste en dragende zeugen, het in de bestaande stallen wisselen van 484 opfokzeugen voor 125 kraamzeugen en het bouwen van een overdekte zeugenuitloop.

[...]

Het verzoek om een prejudiciële beslissing betreft de uitlegging van artikel 9, lid 2, van het Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, dat is gesloten te Aarhus (Denemarken) op 25 juni 1998 en namens de Europese Gemeenschap is goedgekeurd bij besluit 2005/370/EG van de Raad van 17 februari 2005 (PB 2005, L 124, blz. 1; hierna: „Verdrag van Aarhus“). [...]

21 Wat het door LB ingestelde beroep betreft, is de verwijzende rechter van oordeel dat het niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat LB niet voldoet aan de voorwaarden om te worden beschouwd als „belanghebbende” in de zin van het Nederlandse bestuursrecht, aangezien zij niet in de buurt van het in het hoofdgeding aan de orde zijnde project woont, maar op ongeveer twintig kilometer ervandaan, en zij dus niet persoonlijk de milieueffecten van dat project ondervindt. De verwijzende rechter geeft aan dat het feit dat LB dierenarts is niet volstaat om te kunnen spreken van een persoonlijk belang en dat zij haar andere activiteiten en hoedanigheden te laat heeft ingeroepen, namelijk na het verstrijken van de beroepstermijn.

22 De verwijzende rechter voegt hieraan toe dat het beroep van LB ook niet-ontvankelijk kan worden verklaard op grond dat zij tijdens de voorbereidingsprocedure geen zienswijzen over het project naar voren heeft gebracht. [...]

24 In deze context vraagt de verwijzende rechter zich af of de beperking van de toegang tot de rechter tot alleen „belanghebbenden” in de zin van het nationale recht verenigbaar is met het Verdrag van Aarhus.

Beantwoording van de prejudiciële vragen

Eerste en tweede vraag

31 Met zijn eerste en zijn tweede vraag, die gezamenlijk dienen te worden onderzocht, wenst de verwijzende rechter in essentie te vernemen of het Unierecht en, in het bijzonder, artikel 9, lid 2, van het Verdrag van Aarhus, zich ertegen verzetten dat de leden van het in artikel 2, punt 4, van dit verdrag bedoelde „publiek” als zodanig geen toegang tot de rechter hebben om op te komen tegen een besluit dat binnen de werkingssfeer van artikel 6 van dat verdrag valt. [...]

Gelet op voorgaande overwegingen moet op de eerste en de tweede vraag worden geantwoord dat artikel 9, lid 2, van het Verdrag van Aarhus aldus moet worden uitgelegd dat het zich er niet tegen verzet dat de leden van het in artikel 2, punt 4, van dit verdrag bedoelde „publiek” als zodanig geen toegang tot de rechter hebben om op te komen tegen een besluit dat binnen de werkingssfeer van artikel 6 van dat verdrag valt.

Daarentegen verzet artikel 9, lid 3, van dat verdrag zich er wel tegen dat deze personen geen toegang tot de rechter kunnen hebben om zich te beroepen op ruimere rechten op inspraak in het besluitvormingsproces die alleen door het nationale milieurecht van een lidstaat worden verleend. [...]

Derde tot en met zesde vraag

53. Gelet op de hoofdgedingen en op het antwoord op de eerste en de tweede vraag, moet worden vastgesteld dat de derde tot en met de zesde vraag betrekking hebben op het beroep van niet-gouvernementele organisaties die deel uitmaken van het in artikel 2, punt 5, van het Verdrag van Aarhus bedoelde „betrokken publiek” en onder artikel 9,

lid 2, daarvan vallen, alsmede op het beroep van een lid van het „publiek“ dat is bedoeld in artikel 2, punt 4, van dit verdrag en valt onder artikel 9, lid 3, ervan. [...]

69 Gelet op het voorgaande moet op de derde tot en met de zesde vraag worden geantwoord dat artikel 9, lid 2, van het Verdrag van Aarhus aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat de ontvankelijkheid van het daarin bedoelde beroep in rechte, dat wordt ingesteld door niet-gouvernementele organisaties die deel uitmaken van het in artikel 2, punt 5, van dat verdrag bedoelde „betrokken publiek“, afhankelijk wordt gesteld van hun deelname aan de voorbereidingsprocedure voor het bestreden besluit, ook al is deze voorwaarde niet van toepassing wanneer hun redelijkerwijs niet kan worden verweten dat zij daar niet aan hebben deelgenomen. Daarentegen verzet artikel 9, lid 3, van dat verdrag zich er niet tegen dat de ontvankelijkheid van een daarin bedoeld beroep in rechte afhankelijk wordt gesteld van de deelname van de verzoeker aan de voorbereidingsprocedure voor het bestreden besluit, tenzij hem, gelet op de omstandigheden van de zaak, redelijkerwijs niet kan worden verweten dat hij hier niet aan heeft deelgenomen. [...]

[ECLI:EU:C:2021:7](#)

JnB2021, 39

ABRS, 15-01-2021, 201907224/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Enschede.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 3.9

WABO. AANVRAAG. Ingevolge artikel 3.9, eerste lid, van de Wabo beslist het bevoegd gezag op de aanvraag om een omgevingsvergunning binnen acht weken na de datum van ontvangst van de aanvraag. De kamerstukken en jurisprudentie waarop [appellante] wijst bieden geen aanknopingspunten voor een andere uitleg van de wettekst.

[ECLI:NL:RVS:2021:55](#)

JnB2021, 40

Rechtbank Limburg, 28-12-2020 (publ. 08-01-2021), AWB/ROE 19/3013 en 19/3016

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Kerkrade, verweerder.

Dienstenrichtlijn 15

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.10, 2.12

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.7, bijlage II: artikel 4, lid 9

WABO. DIENSTENRICHTLIJN. Alsnog weigeren omgevingsvergunning voor veranderen winkelpand in supermarkt omdat vestiging supermarkt ter plaatse niet past in het toekomstig planologisch kader. Eiseres heeft géén zienswijzen tegen het ontwerpbestemmingsplan ingediend en geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om het nieuwe (inmiddels onherroepelijke) bestemmingsplan door de Afdeling ten volle te laten toetsen aan de verenigbaarheid met de Dienstenrichtlijn. Naar het oordeel van de rechtbank moet in deze situatie de verenigbaarheid van het ontwerpbestemmingsplan, dat met de Structuurvisie, als motivering geldt van het bestreden besluit, worden getoetst aan artikel 15

van de Dienstenrichtlijn op (hoogstens) dezelfde terughoudende wijze als door de Afdeling is geschetst in de uitspraak van 19 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:616](#). Gezien de door verweerder gegeven onderbouwing kan in dit geval niet worden gezegd dat sprake is van een evidente strijdigheid met de Dienstenrichtlijn.

[...] 1. [...] omgevingsvergunning ten behoeve van de verbouwing van het bestaande winkelpand Aveve [...] alsnog geweigerd.

[...] 12. Tussen partijen is niet (langer) in geschil dat de aanvraag in strijd is met het ten tijde van het bestreden besluit geldende bestemmingsplan "Beitel-Locht" (het bestemmingsplan) dat op 6 maart 1972 is vastgesteld omdat op grond van dat bestemmingsplan ter plaatse geen (zelfstandige) detailhandel als hoofdfunctie is toegestaan. Eiseres heeft verzocht om strijdig gebruik van de gronden toe te staan. Verweerder heeft dit geweigerd. Volgens verweerder passen de aangevraagde ontwikkelingen niet in het toekomstig planologisch kader, te weten het ontwerpbestemmingsplan "Beitel-Locht" (het ontwerpbestemmingsplan) dat met ingang van 27 juni 2019 ter inzage is gelegd en het ruimtelijk beleid van de gemeente zoals dat is neergelegd in de Structuurvisie Ruimtelijke Economie Zuid Limburg van 20 december 2017 (de Structuurvisie). Verweerder is van mening dat het ontwerpbestemmingsplan en de Structuurvisie aan de voorwaarden van de Dienstenrichtlijn voldoen.

15. De rechtbank merkt de in het ontwerpbestemmingsplan en de Structuurvisie gestelde beperking aan de vestiging van supermarkten aan als een "eis" in de zin van de Dienstenrichtlijn. Tussen partijen is in geschil het antwoord op de vraag of de het weren van een supermarkt op de beoogde locatie zich verdraagt met de vereisten die zijn genoemd in artikel 15, derde lid, onder b en c van de Dienstenrichtlijn.

16. De rechtbank stelt vast dat ten tijde van het bestreden besluit bekend was dat door eiseres (en andere belanghebbenden) géén zienswijzen tegen het ontwerpbesluit tot vaststelling van het (nieuwe) bestemmingsplan "Beitel-Locht" waren ingediend. Inmiddels staat vast dat dat bestemmingsplan op 29 januari 2020 is vastgesteld en na afloop van de beroepstermijn onherroepelijk is geworden. Eiseres heeft geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om het nieuwe bestemmingsplan "Beitel - Locht" door de Afdeling ten volle te laten toetsen aan de verenigbaarheid met de Dienstenrichtlijn.

17. Naar het oordeel van de rechtbank moet in deze situatie de verenigbaarheid van het ontwerpbestemmingsplan, dat met de Structuurvisie, als motivering geldt van het bestreden besluit, worden getoetst aan artikel 15 van de Dienstenrichtlijn op (hoogstens) dezelfde terughoudende wijze als door de Afdeling is geschetst in de uitspraak van 19 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:616](#). Nu geen gebruik is gemaakt van de mogelijkheid om het bestemmingsplan op dit onderdeel (ten volle) te laten toetsen en die discussie daar kan en in beginsel moet worden gevoerd, kan dat in deze procedure niet alsnog ten volle worden gedaan. In deze procedure dient daarom zeker niet met minder terughoudendheid als in genoemde uitspraak beoordeeld te worden of verweerder het ontwerpbestemmingsplan als onderbouwing van de weigering van de omgevingsvergunning heeft kunnen hanteren. Pas als het (ontwerp)-bestemmingsplan evident in strijd moet worden geacht met de Dienstenrichtlijn zou grond kunnen bestaan

voor het oordeel dat het bestreden besluit niet berust op een voldoende draagkrachtige motivering.

[...] 19. Gelet op de beperkte toets die in dezen dient te worden aangelegd, is de rechtbank van oordeel dat verweerder met de hiervóór onder 8 samengevat weergegeven onderbouwing voldoende heeft gemotiveerd dat het nodig is om supermarkten op deze locatie te weren omdat supermarkten geconcentreerd dienen te worden in de daarvoor aangewezen retailclusters (de hoofdwinkelstructuur) ter bescherming van de leefbaarheid in kernen en in het stedelijk milieu en om daar leegstand tegen te gaan. De rechtbank is verder van oordeel dat verweerder voldoende heeft toegelicht dat de brancheringsregel om supermarkten buiten de hoofdwinkelstructuur te weren gerechtvaardigd is om een dwingende reden van algemeen belang, noodzakelijk is, evenredig is en dat dit doel niet met andere, minder beperkende maatregelen kan worden bereikt. Ook is voldoende toegelicht dat het doel coherent en systematisch wordt nagestreefd. Gezien de door verweerder gegeven onderbouwing kan niet worden gezegd dat sprake is van een evidente strijdigheid met de Dienstenrichtlijn. Het bestreden besluit berust dan ook op een deugdelijke motivering. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2020:10419](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Overijssel, 05-01-2021 (publ. 07-01-2021), AWB 18/2096 ([ECLI:NL:RBOVE:2021:24](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2021, 41

MK ABRS, 13-01-2021, 201900845/1/R2

provinciale staten van Noord-Brabant en het college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant (hierna: college van gs), verweerders.

Algemene wet bestuursrecht 10:27

Waterwet 5.4 lid 2, 5.5, 5.7 lid 1

WATERWET. Toetsingskader projectplan. Behalve ambtshalve door de Afdeling te beoordelen aspecten, beoordeelt de Afdeling, gelet op artikel 10:27 van de Awb en artikel 5.7, eerste lid, van de Waterwet, of wat appellanten hebben aangevoerd aanleiding geeft voor het oordeel dat het college van gs het projectplan in strijd met het algemeen belang had moeten vinden. Ook wordt er beoordeeld of er aanleiding bestaat voor het oordeel dat het projectplan geen blijkt geeft van een evenwichtige belangenafweging of anderszins in strijd is met het recht.

SCHADEREGELING. Op grond van artikel 5.4, tweede lid, van de Waterwet dient inzichtelijk te zijn welke mogelijkheden er zijn om een financiële vergoeding te krijgen voor schade die niet kan worden voorkomen.

Besluit waarbij het dagelijks bestuur van Waterschap Aa en Maas een projectplan vastgesteld.

Bij besluit [...] heeft het college van gedeputeerde staten goedkeuring verleend aan dat besluit (hierna: goedkeuringsbesluit). [...]

Toetsingskader projectplan

4. Een besluit tot vaststelling van een projectplan door het dagelijks bestuur van het waterschap, genomen op grond van artikel 5.5 van de Waterwet, moet op grond van artikel 5.7, eerste lid, van de Waterwet worden goedgekeurd door het college van gedeputeerde staten. Omdat bij een projectplan algemene belangen betrokken zijn, heeft de wetgever gewild dat het toezicht door het college van gedeputeerde staten ook betrekking heeft op belangen die geen ruimtelijke doorwerking hebben (Kamerstukken II 2006/07, 30 818, nr. 3, blz. 105).

Het projectplan is vormvrij. In de Waterwet worden aan een projectplan wel inhoudelijke eisen gesteld. Zo moet het projectplan een beschrijving bevatten van de te treffen voorzieningen, gericht op het ongedaan maken of beperken van eventuele nadelige gevolgen van het werk (Kamerstukken II 2006/07, 30 818, nr. 3, blz. 40). Zowel het besluit van het dagelijks bestuur tot vaststelling van een projectplan als het besluit van het college van gedeputeerde staten tot goedkeuring van een dergelijk vaststellingsbesluit is een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb). In verband daarmee moeten deze besluiten voldoen aan de algemene voor besluiten geldende bepalingen die zijn opgenomen in de afdelingen 3.2 en 3.7 van de Awb. Omdat artikel 5.5 van de Waterwet is geplaatst op de zogenoemde "negatieve lijst" van Bijlage 2 bij de Awb, ligt, gelet op artikel 8:5, eerste lid, van de Awb, niet de vaststelling van het projectplan, maar alleen het goedkeuringsbesluit van het college van gedeputeerde staten ter beoordeling aan de Afdeling voor.

Behalve ambtshalve door de Afdeling te beoordelen aspecten, beoordeelt de Afdeling, gelet op artikel 10:27 van de Awb en artikel 5.7, eerste lid, van de Waterwet, of wat appellanten hebben aangevoerd aanleiding geeft voor het oordeel dat het college van gedeputeerde staten het projectplan in strijd met het algemeen belang had moeten vinden. Ook beoordeelt de Afdeling of er aanleiding bestaat voor het oordeel dat het projectplan geen blijkt geeft van een evenwichtige belangenafweging of anderszins in strijd is met het recht.

5. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, is het niet zo dat er geen nadelige gevolgen mogen optreden als gevolg van het projectplan. Evenmin is vereist dat met alle betrokkenen volledige overeenstemming bestaat over de te nemen maatregelen. Voldoende is dat in het projectplan is omschreven welke nadelige gevolgen kunnen optreden, welke voorzieningen worden en kunnen worden getroffen om die nadelige gevolgen ongedaan te maken en welke mogelijkheden er zijn om een financiële vergoeding te krijgen voor schade die niet kan worden voorkomen (vergelijk de uitspraak van 14 december 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:3310](#), onder 3.2)). [...]

Schaderegeling

44. Een aantal appellanten betoogt dat de schaderegeling die volgt uit het projectplan onvoldoende is. [...]

44.1. De Afdeling overweegt dat op grond van artikel 5.4, tweede lid, van de Waterwet inzichtelijk dient te zijn welke mogelijkheden er zijn om een financiële vergoeding te krijgen voor schade die niet kan worden voorkomen. Gelet hierop is niet vereist dat wordt voorzien in volledige schadeloosstelling of dat de schaderegeling uit het Landinrichtingsplan wordt overgenomen.

44.2. De Afdeling stelt vast dat in paragraaf 6.5.1 van het projectplan staat hoe wordt omgegaan met schade. Het uitgangspunt is dat schade voorkomen wordt. Als nadelige effecten optreden, wordt voorzien in technische maatregelen om die effecten te mitigeren. Als de mitigerende, technische maatregelen onvoldoende effectief blijken omdat vernattings schade technisch niet of slechts deels oplosbaar blijkt, dan wordt overgegaan tot het vergoeden van de resterende schade. Voor het bepalen van de hoogte van een dergelijke schade wordt een onafhankelijke deskundige ingeschakeld. Het college heeft toegelicht dat de vijf jaar na het opleveren van het werk en instellen van streefpeilen een nazorgperiode vormen waarin het waterschap actief monitort. Als dan blijkt dat er na uitvoering toch extra vernatting optreedt die schade veroorzaakt of in de toekomst kan veroorzaken kunnen er in overleg aanvullende mitigerende maatregelen genomen worden. Als dat niet mogelijk is dan volgt schadevergoeding. Tijdens deze nazorgperiode wordt uitgegaan van volledige schadeloosstelling, aldus het college. In het geval dat na de uitvoering van het projectplan schade blijkt te zijn ontstaan die tijdens de planuitwerking niet onderkend is, kan een verzoek om vergoeding van schade worden ingediend op basis van de nadeelcompensatieregeling van artikel 7.14 van de Waterwet. Dit verzoek moet worden ingediend bij het dagelijks bestuur van Waterschap Aa en Maas, dat het verzoek behandelt met inachtneming van de Verordening schadevergoeding 2015 Waterschap Aa en Maas, zo staat in het projectplan. Naar het oordeel van de Afdeling is gelet op de hiervoor beschreven paragraaf voldoende inzichtelijk gemaakt welke mogelijkheden er zijn om een financiële vergoeding te krijgen voor schade die niet kan worden voorkomen. De Afdeling volgt de stelling niet dat de nadeelcompensatieregeling in de Waterwet tot gevolg heeft dat volledige schadeloosstelling niet mogelijk is, terwijl het college wel heeft beoogd om hier tijdens de nazorgperiode vanuit te gaan. De Waterwet sluit volledige schadeloosstelling niet uit (uitspraak van 19 juni 2013 onder 4 ([ECLI:NL:RVS:2013:CA3668](#))). In het projectplan is in aanvulling op de verwijzing naar de nadeelcompensatieregeling beschreven dat tijdens de nazorgperiode van 5 jaar wordt uitgegaan van volledige schadeloosstelling. Dit is ter zitting ook bevestigd. Het betoog slaagt niet.

44.3. Over het betoog dat het causaal verband tussen de maatregelen en geleden schade moeilijk kan worden aangetoond vanwege gebrekkige bouwopnames overweegt de Afdeling als volgt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:45](#)

Overige jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 13-01-2021, 201906316/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2021:58](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2021, 42

MK CRvB, 07-01-2021 (publ. 14-01-2021), 18/1753 AKW

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank, appelland.

Algemeen Verdrag inzake sociale zekerheid tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Marokko (NMV) 5

AKW 12

KINDERBIJSLAG. COMPENSATIEREGELING. WOONLANDBEGINSEL. De Raad ziet aanleiding de betreffende bepaling van de compensatieregeling niet louter op zichzelf te beschouwen, maar te bezien in de context van de invoering van het woonlandbeginsel in de AKW, de wijziging van het NMV met het oog op het daarin opnemen van het woonlandbeginsel en het overgangsrecht dat daarbij is overeengekomen. In het licht van het voorgaande komt de Raad tot de slotsom dat het ervoor moet worden gehouden dat het de bedoeling van de verdragsluitende partijen is geweest compensatie toe te kennen aan personen die voor 1 juli 2012 recht hebben op kinderbijslag met toepassing van het woonlandbeginsel van artikel 12, tweede lid van de AKW omdat de kinderen in Marokko wonen. Dit met uitsluiting van degenen die zich na de invoering van het woonlandbeginsel in een situatie hebben gebracht waarop het woonlandbeginsel van toepassing is. Aan betrokkene kan daarom worden tegengeworpen dat haar kinderen niet voor 1 juli 2012 woonachtig waren in Marokko. Reden waarom het verzoek haar een bedrag op grond van de compensatieregeling toe te kennen terecht is afgewezen.

[ECLI:NL:CRVB:2021:53](https://ecli.nl/crvb/2021/53)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB2021, 43

Rechtbank Noord-Holland, 23-12-2020 (publ. 11-01-2021), HAA 20/3999

Raad van Bestuur van het Uvw, verweerder.

Tijdelijke Noodmaatregel Overbrugging Werkgelegenheid (NOW) 1

Wfsv 16

NOW. AFWIJZING TEGEMOETKOMING LOONKOSTEN NOW. BEGRIP "LOON". In artikel 1, eerste lid, van de NOW is bepaald dat in deze regeling wordt verstaan onder loon: het loon, bedoeld in artikel 16 van de Wfsv, voor zover het betreft loon uit tegenwoordige dienstbetrekking. De rechtbank onderschrijft het standpunt van verweerder dat de ZW-uitkering die eiseres als eigenrisicodragers voor de Ziekwet na beëindiging van een dienstbetrekking betaalt loon uit vroegere dienstbetrekking is. De rechtbank stelt vast dat de ZW-uitkering die

eiseres als eigenrisicodragers betaalt niet een onmiddellijke tegenprestatie voor arbeid vormt maar haar grondslag vindt in het voorheen verricht zijn van arbeid. Dit leidt de rechtbank tot de conclusie dat hier sprake van inkomsten/loon uit vroegere arbeid. Tegemoetkoming NOW terecht afgewezen.
[ECLI:NL:RBNHO:2020:11433](https://www.rechtspraak.nl/ECLI:NL:RBNHO:2020:11433)

Zie voorts de uitspraak van Rechtbank Noord-Holland van 23 december 2020:
[ECLI:NL:RBNHO:2020:11434](https://www.rechtspraak.nl/ECLI:NL:RBNHO:2020:11434).

JnB2021, 44

Rechtbank Noord-Holland, 23-12-2020 (publ. 12-01-2021), HAA 20/3455

Raad van Bestuur van het Uvw, verweerder.

Tijdelijke Noodmaatregel Overbrugging Werkgelegenheid (NOW) 10

NOW. De in de NOW genoemde peildatum is een harde datum. Geen hardheidsclausule. Terechte afwijzing aanvraag tegemoetkoming loonkosten NOW.

Afwijzing aanvraag voor een tegemoetkoming in de loonkosten op grond van de NOW, omdat eiseres geen loonkosten heeft gehad in de periode waarover een tegemoetkoming wordt aangevraagd.

Rechtbank: 5. Voor de beoordeling van dit beroep is van belang dat op grond van artikel 10, tweede lid, van de NOW(1.0) voor de loonsom wordt uitgegaan van het loon over het eerste aangiftetijdvak van het jaar 2020. Dat is dus januari 2020. Op grond van het derde lid van dit artikel wordt uitgegaan van het loon over de maand november 2019, als er geen loongegevens zijn over het eerste aangiftetijdvak van 2020. Het vijfde lid van artikel 10 bepaalt dat de gegevens uit de loonaangifte van de werkgever ten behoeve van de bepaling van de loonsom worden beoordeeld op grond van de loonaangifte zoals die uiterlijk op 15 maart 2020 is ingediend en de aanvullingen daarop die uiterlijk op die datum hebben plaatsgevonden.

6. In de toelichting bij artikel 10 staat dat een peildatum nodig is omdat een werkgever de loonaangifte met terugwerkende kracht kan corrigeren door middel van correctieberichten. Voor de vaststelling van de hoogte van het voorschot is noodzakelijk dat kan worden uitgegaan van de loongegevens zoals deze gelden op een bepaald tijdstip. Deze peildatum is vastgesteld op uiterlijk 15 maart 2020, een datum die gelegen is vóór de aankondiging van deze regeling. Werkgevers hebben sindsdien namelijk een financieel belang bij een zo hoog mogelijke loonsom in januari. Ter beperking van fraude- en misbruikrisico's worden correctieberichten op de loonaangifte van na 15 maart 2020 niet meer meegenomen in de bepaling van de loonsom op grond van dit artikel.

7. De rechtbank stelt vast dat die in de NOW genoemde peildatum een harde datum is. De Minister heeft er bewust voor gekozen om ter voorkoming van fraude een datum te kiezen die is gelegen vóór de aankondiging van de Regeling. Verweerder heeft zich dus te houden aan die peildatum.

8. Verder is van belang dat de regeling geen hardheidsclausule kent. Uit de toelichting volgt dat hier bij het opstellen van de regeling geen ruimte voor was. In de toelichting staat immers: De snelheid waarmee de noodmaatregel tot stand is gekomen impliceert

dat er mogelijk zaken over het hoofd zijn gezien en de regeling onvoorziene omstandigheden kan hebben. Dit hangt samen met de noodzaak van het op zeer korte termijn beschikbaar stellen van voorschotten en de consequentie daarvan dat de definitieve subsidie achteraf wordt vastgesteld door UWV.

9. Dit betekent dat er niet aan een belangenafweging wordt toegekomen. Hoewel de rechtbank op zichzelf begrip heeft voor de door eiseres op de zitting genoemde omstandigheden, zijn deze niet als zeer uitzonderlijk aan te merken op grond waarvan verweerder in afwijking van de peildatum 15 maart 2020 de correctie van loonaangifte toch had moeten meenemen bij de bepaling van de loonsom.

10. De rechtbank komt tot de conclusie dat verweerder de aanvraag van eiseres terecht heeft afgewezen. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2020:11454](https://www.ecli.nl/nl/RBNHO:2020:11454)

JnB2021, 45

Rechtbank Den Haag, 19-11-2020 (publ. 12-01-2021), SGR 20/4765

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, namens deze de Raad van bestuur van het Uuw, verweerder.

Eerste tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW 1) 5, aanhef en onder c, 10

NOW. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij een beroep kan doen op een uitzonderingssituatie zoals deze door verweerder is toegelicht en aldus in zijn geval af moet worden geweken van de peildatum. Terechte afwijzing tegemoetkoming in de loonkosten op grond van de NOW 1.

Afwijzing aanvraag om een tegemoetkoming in de loonkosten op grond van de NOW 1.

4. De rechtbank komt tot de volgende beoordeling.

4.1 Op grond van artikel 5, aanhef en onder c, van de NOW 1 wordt de subsidieverlening geweigerd, indien of voor zover geen loongegevens beschikbaar zijn in de polisadministratie, bedoeld in artikel 33 van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen, over de aangiftetijdvakken, bedoeld in artikel 10, tweede tot en met vierde lid en artikel 7, zevende lid.

4.2 Op grond van artikel 10, tweede lid, wordt voor de loonsom uitgegaan van het loon over het eerste aangiftetijdvak van het jaar 2020. Dat is dus januari 2020. Op grond van het vijfde lid van dit artikel worden de in aanmerking te nemen gegevens uit de loonaangifte van de werkgever beoordeeld op grond van de loonaangifte zoals die uiterlijk op 15 maart 2020 is ingediend, alsmede de aanvullingen daarop die uiterlijk op die datum hebben plaatsgevonden.

4.3 De in artikel 10, vijfde lid, van de NOW 1 genoemde peildatum van 15 maart 2020 is een harde datum waarvan niet kan worden afgeweken. Blijkens de Toelichting bij deze regeling (Staatscourant 2020, 19874) is een peildatum nodig omdat een werkgever de loonaangifte met terugwerkende kracht kan corrigeren door middel van correctieberichten. Deze datum is vastgesteld op 15 maart 2020, een datum die gelegen is vóór de aankondiging van deze regeling ter beperking van fraude- en misbruikrisico's. Correctieberichten op de loonaangifte van na 15 maart 2020 worden daarom niet meer meegenomen in de bepaling van de loonsom. De wetgever heeft er bewust voor gekozen

om in de NOW 1-regeling geen hardheidsclausule op te nemen. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat desondanks in uitzonderingsgevallen van de peildatum kan worden afgeweken. Ten aanzien van dergelijke uitzonderingen hanteert verweerder immers een buitenwettelijk begunstigend beleid, wat inhoudt dat van de peildatum kan worden afgeweken als er op uiterlijk 15 maart 2020 bij de Belastingdienst uitstel is gevraagd voor het doen van loonaangifte, de Belastingdienst dit akkoord heeft gevonden en het niet kunnen doen van aangifte het gevolg is geweest van een calamiteit.

4.4 Uit vaste rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep, waaronder de uitspraak van 15 februari 2013, [ECLI:NL:CRVB:2013:BZ1207](#), volgt dat bij besluiten op aanvraag de bewijslast voor de feiten die tot het nemen van de gevraagde besluiten leiden, in hoofdzaak bij de aanvrager ligt en voor deze bewijslastverdeling te meer grond is indien de te bewijzen feiten liggen binnen de invloedssfeer van de aanvrager. In bezwaar heeft verweerder eiser in de gelegenheid gesteld nader te onderbouwen dat hij buiten zijn schuld niet tijdig loonaangifte over de maand januari 2020 heeft kunnen doen. Eiser heeft hierop het correctiebericht van de KvK van 4 maart 2020, een verzoek aan de Belastingdienst om uitstel van betaling van 2 mei 2020 en een brief van de Belastingdienst van 2 mei 2020 waarin dit verzoek is toegewezen, overgelegd. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat hij het buitenwettelijk begunstigend beleid niet heeft kunnen toepassen nu de ontbinding van eisers onderneming op 4 maart 2020 is hersteld en eiser niet vóór de peildatum maar eerst op 2 mei 2020 om uitstel heeft gevraagd bij de Belastingdienst. Desgevraagd heeft eiser ter zitting verklaard dat hij tussen 4 maart 2020 en de peildatum geen contact heeft gehad met de Belastingdienst of anderszins actie heeft ondernomen met betrekking tot de loonaangifte over januari 2020.

4.5 Hoewel eiser de complexe omstandigheden ten aanzien van zijn onderneming duidelijk ter zitting naar voren heeft gebracht, kan daarin toch geen reden zijn gelegen het beroep te honoreren. Zonder afbreuk te doen aan deze omstandigheden, heeft eiser (daarmee) immers geen concrete en verifieerbare onderbouwing gegeven voor het feit dat hij tussen 4 maart 2020 en de peildatum geen actie zou hebben kunnen ondernemen voor wat betreft het ontbreken van de loonsom. Dit betekent dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een beroep kan doen op een uitzonderingssituatie zoals deze door verweerder is toegelicht en aldus in zijn geval af moet worden geweken van de peildatum.

4.6 Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder eisers aanvraag om een tegemoetkoming in de loonkosten op grond van de NOW 1 terecht en op goede gronden heeft afgewezen.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:13873](#)

JnB2021, 46

Rechtbank Den Haag, 19-11-2020 (publ. 12-01-2021), SGR 20/4416

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, namens deze de Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Eerste tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW 1) 10 lid 2, 10 lid 5

NOW. Hoewel de rechtbank op zichzelf begrip heeft voor de omstandigheden van eiseres, zijn deze niet als zeer uitzonderlijk aan te merken op grond waarvan verweerder in afwijking van de peildatum van 15 maart 2020 de correctie van loonaangifte had moeten meenemen bij de bepaling van de loonsom. De regeling biedt daarvoor nu eenmaal niet die ruimte. Bovendien heeft de wetgever er bewust voor gekozen om in de NOW 1-regeling geen hardheidsclausule op te nemen.

Verstrekking tegemoetkoming in de loonkosten ten bedrage van € 6.620,- en een voorschot van € 5.295,-.

Rechtbank: 4.1 Op grond van artikel 10, tweede lid, van de NOW 1 wordt voor de loonsom uitgegaan van het loon over het eerste aangiftetijdvak van het jaar 2020. Dat is dus januari 2020. Op grond van het vijfde lid worden de in aanmerking te nemen gegevens uit de loonaangifte van de werkgever beoordeeld op grond van de loonaangifte zoals die uiterlijk op 15 maart 2020 is ingediend, alsmede de aanvullingen daarop die uiterlijk op die datum hebben plaatsgevonden.

4.2 De in artikel 10, vijfde lid, van de NOW 1 genoemde peildatum is een harde datum waarvan niet kan worden afgeweken. Blijkens de Memorie van Toelichting (Staatscourant 2020, 19874) op deze bepaling is een peildatum nodig omdat een werkgever de loonaangifte met terugwerkende kracht kan corrigeren door middel van correctieberichten. Deze datum is vastgesteld op 15 maart 2020, een datum die gelegen is vóór de aankondiging van deze regeling ter beperking van fraude- en misbruikrisico's. Correctieberichten op de loonaangifte van na 15 maart 2020 worden daarom niet meer meegenomen in de bepaling van de loonsom.

4.3 De rechtbank is van oordeel dat verweerder het salaris van [B] terecht niet bij de vaststelling van de loonsom heeft betrokken. De correctie op de loonaangifte heeft eiseres na 15 maart 2020 gedaan, waardoor dit niet meer kan worden meegenomen in de bepaling van de loonsom. De ter zitting ingebrachte e-mail van 17 augustus 2019 van eiseres aan de loonadministrateur met het verzoek de functie van [B] te wijzigen van DGA naar algemeen directeur, geeft geen aanleiding tot een ander oordeel. Eiseres is zelf verantwoordelijk voor een juiste invulling van de gegevens op de loonaangifte, ook indien zij gebruik maakt van een loonadministrateur. Dat de loonadministrateur van eiseres een fout heeft gemaakt door [B] aan te merken als DGA en niet als werknemer voor wie premies voor de werknemersverzekeringen worden afgestaan, komt voor rekening en risico van eiseres. Hoewel de rechtbank op zichzelf begrip heeft voor de omstandigheden van eiseres, zijn deze niet als zeer uitzonderlijk aan te merken op grond waarvan verweerder in afwijking van de peildatum van 15 maart 2020 de correctie van loonaangifte had moeten meenemen bij de bepaling van de loonsom. De regeling biedt daarvoor nu eenmaal niet die ruimte. Bovendien heeft de wetgever er bewust voor gekozen om in de NOW 1-regeling geen hardheidsclausule op te nemen. Dit betekent dat daarom ook niet aan een belangenafweging wordt toegekomen.

4.4 Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder het loon van [B] terecht en op goede gronden niet bij de bepaling van de loonsom heeft meegenomen.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:13872](https://www.ecli.nl/RBDHA:2020:13872)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2021, 47

MK ABRS, 13-01-2021, 202002569/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Apeldoorn.

Algemene plaatselijke verordening 2014 (APV) 5.47

APV. HANDHAVING. In dit geval heeft het college ten onrechte [appellanten] een last onder dwangsom opgelegd wegens overtreding van artikel 5.47 van de APV. Het omgezet houden van onzelfstandige woonruimte is niet verboden op grond van artikel 5.47 van de APV. Het is slechts verboden om zelfstandige woonruimte om te zetten zonder vergunning.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college [appellanten] een last onder dwangsom opgelegd om het gebruik van het pand op de [locatie] te Apeldoorn voor kamerverhuur te beëindigen en beëindigd te houden.

[...] Hebben [appellanten] de APV overtreden?

[...] 4.2. Naar het oordeel van de Afdeling is het pand op de [locatie] geen zelfstandige woonruimte maar onzelfstandige woonruimte als bedoeld in artikel 5.45, aanhef en onder f, van de APV. De bewoners van de acht kamers zijn namelijk aangewezen op het gebruik van gemeenschappelijke voorzieningen, in dit geval de badkamer. Niet in geschil is dat de situatie zoals [appellant A] heeft beschreven al in 2005 bestond. Pas in 2009, toen op 22 mei 2009 de Verordening voor kamerverhuurpanden in werking trad, is het verplicht geworden om voor de omzetting van zelfstandige woonruimte in onzelfstandige woonruimte een vergunning aan te vragen. [appellanten] zijn in 2016 eigenaar geworden van de woning. Zij hebben na verkrijging van de eigendom van de woning niet meer gedaan dan de in het pand aanwezige onzelfstandige woonruimte omgezet houden. Het omgezet houden van onzelfstandige woonruimte is niet verboden op grond van artikel 5.47 van de APV. Het is slechts verboden om zelfstandige woonruimte om te zetten zonder vergunning. Vergelijk hiervoor bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 18 januari 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BV1213](#). Dit betekent dat [appellanten] in ieder geval niet kan worden verweten dat zij zonder vergunning een zelfstandige woonruimte hebben omgezet in meer dan drie onzelfstandige woonruimtes.

4.3. Omdat de woning op de [locatie] al sinds 2005 een onzelfstandige woonruimte is, kan [appellanten] ook niet worden verweten dat zij zonder vergunning een zelfstandige woonruimte als kamerverhuurpand exploiteren of doen exploiteren.

4.4. Het voorgaande houdt in dat het college ten onrechte [appellanten] een last onder dwangsom heeft opgelegd wegens overtreding van artikel 5.47 van de APV. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:62](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidstijdenwet

JnB2021, 48

MK ABRS, 13-01-2021, 202000449/1/A3

Minister van Infrastructuur en Waterstaat

Arbeidstijdenwet 4:3

Arbeidstijdenbesluit vervoer

ARBEIDSTIJDENWET. BOETE. In dit geval is niet buiten redelijke twijfel komen vast te staan dat [appellante] artikel 4:3, eerste lid, van de Atw heeft overtreden. De Minister heeft ten onrechte een boete opgelegd aan [appellante].

[...] bestuurlijke boete opgelegd van € 20.500,00 wegens het niet deugdelijk registreren van rij- en rusttijden van de chauffeurs [chauffeur 1] en [chauffeur 2]. Het totale boetebedrag van € 136.400,00 is gemaximeerd tot € 20.500,00.

[...] Beoordeling

[...] 4. De Afdeling constateert dat de rechtbank niet is ingegaan op het betoog van [appellante] dat zij de rij- en rusttijden van [chauffeur 2] in het voertuig met het kenteken [kenteken A] niet hoefde te registreren, omdat [chauffeur 2] weliswaar bij haar in dienst was, maar dat voertuig bestuurde op het relevante tijdstip toen hij door [bedrijf A] werd ingehuurd. [...]

Ter onderbouwing van het standpunt dat [chauffeur 2] weliswaar bij haar in dienst was maar de voertuigen met de kentekens [kenteken A] en [kenteken B] op het relevante tijdstip bestuurde toen hij door [bedrijf A] werd ingehuurd, heeft [appellante] een factuur van 27 juni 2017 overgelegd ten aanzien van de inhur van [chauffeur 2] door [bedrijf A]. Uit deze factuur kan worden opgemaakt dat [chauffeur 2] in april 2017 ongeveer 79 uur als chauffeur heeft gereden voor [bedrijf A]. De desbetreffende ritten zijn volgens de factuur gemaakt in de voertuigen met kentekens [kenteken A] en [kenteken B]. Uit het bankafschrift van 18 september 2017 blijkt dat de factuur is betaald. Daarnaast heeft [appellante] een factuur van 1 september 2017 overgelegd voor de verhuur van het voertuig met het kenteken [kenteken A] door [bedrijf B] aan [bedrijf A]. Uit deze factuur kan worden opgemaakt dat het voertuig met het kenteken [kenteken A] gedurende een periode van achttien weken door [bedrijf A] is gehuurd van [bedrijf B]. Dat daarvoor de betaling is verricht blijkt uit het bankafschrift van 31 oktober 2017. Uit een aanslag voor de motorrijtuigenbelasting van 8 mei 2017 blijkt dat het voertuig met het kenteken [kenteken B] aan [bedrijf A] toebehoorde. Op de vraag waarom [appellante] staat genoemd op de overzichten van de ritten, heeft zij ter zitting toegelicht dat de mesttank (de oplegger) van de desbetreffende voertuigen weliswaar op haar naam stond geregistreerd, maar dat dit niet betekent dat de truck van haar was of dat de ritten voor haar gereden zijn. Het betoog vindt steun in de door [appellante] overgelegde verklaring van [bedrijf A] van 28 december 2019 waaruit kan worden opgemaakt dat deze bedrijven personeel van elkaar inhuren als het nodig is om een personeelstekort op te vullen. De minister heeft dit betoog niet weerlegd, maar er enkel op gewezen dat de naam die op het overzicht van de ritten staat vermeld leidend is geweest. Gelet op het bovenstaande heeft [appellante] de bevindingen in het boeterapport voldoende

onderbouwd betwist. De minister heeft daarentegen onvoldoende onderbouwd dat [appellante] de haar verweten overtredingen heeft begaan.

5. De rechtbank heeft niet onderkend dat niet buiten redelijke twijfel is komen vast te staan dat [appellante] artikel 4:3, eerste lid, van de Atw heeft overtreden. Dit betekent dat de minister ten onrechte een boete heeft opgelegd aan [appellante]. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:38](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2021, 49

ABRS, 13-01-2021, 201903907/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Huisvestingsverordening Regio Utrecht 2015 (Huisvestingsverordening) 2.5.1, 2.5.2, 5.1

HUISVESTING. URGENTIE. MEDISCHE INDICATIE. In dit geval heeft het college het indicatieadvies niet aan de weigering van de urgentieverklaring ten grondslag mogen leggen. Dat de problematiek van [appellant] niet uitsluitend verband houdt met zijn woonsituatie laat onverlet dat zijn bestaande woonsituatie belangrijke invloed kan hebben op zijn gezondheid.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college de aanvraag van [appellant] om een urgentieverklaring afgewezen.

[...] 3.1. In artikel 2.5.1, derde lid, onder b, van de Huisvestingsverordening is bepaald dat urgentie wordt verleend bij een medische indicatie.

Een medische indicatie kan worden verkregen indien een ingezetene van de gemeente in een om medische redenen, fysiek of psychisch, onhoudbare woonsituatie verkeert. Op 5 april 2018 heeft een arts van A-REA een indicatieadvies uitgebracht vanwege de aanvraag van [appellant] om een urgentieverklaring. Voor het advies is een spreekuuronderzoek gehouden, waarbij de sociaal psychiatrisch verpleegkundige van [appellant] aanwezig was. Ook heeft de arts van A-REA de brieven van de sociaal psychiatrisch verpleegkundige van 19 februari 2018 en 6 maart 2018 in aanmerking genomen alsmede het indicatieadvies van 13 januari 2016 op grond waarvan eerder een urgentieverklaring is toegekend. In het indicatieadvies van 5 april 2018 staat dat de klachten van [appellant] zijn verergerd en dat hij een relatie ziet tussen zijn klachten en de overlast door zijn burens. Volgens de A-REA arts zijn de huidige klachten niet puur en alleen aan de woonsituatie gerelateerd. De verpleegkundige van [appellant] is geadviseerd nogmaals te overwegen medicamenteuze behandeling te starten om de ziektelast te verminderen. Verder zou een buurtteam gevraagd kunnen worden een rol te spelen bij het oplossen van de problemen over zijn woonsituatie. [appellant] verkeert thans niet in een medisch onhoudbare woonsituatie waarvoor verhuizing op korte termijn noodzakelijk is, aldus het indicatieadvies van 5 april 2018. [appellant] heeft het indicatieadvies bestreden, maar het college is van mening dat dit advies kan worden gevolgd. In de brief van 6 maart 2018 van de sociaal psychiatrisch verpleegkundige staat dat [appellant] lang heeft gewerkt aan zijn herstel en revalidatie om zelfstandig te

wonen. Het wonen in zijn huidige woning is een lijdensweg voor hem. De overlast zorgt voor stress en overprikkeling en kan ertoe leiden dat hij kan decompenseren en weer opgenomen moet worden, aldus de brief. Uit het indicatieadvies volgt weliswaar dat die brief in aanmerking is genomen, maar niet waarom [appellant] desondanks niet in een om medische redenen onhoudbare woonsituatie verkeert. Zonder nadere toelichting op dit punt is niet inzichtelijk waarom er geen medische indicatie is voor urgentie. Dat de problematiek van [appellant] niet uitsluitend verband houdt met zijn woonsituatie laat onverlet dat zijn bestaande woonsituatie belangrijke invloed kan hebben op zijn gezondheid. Voorts is niet inzichtelijk welke conclusies zijn te trekken indien de voorgestelde oplossingen in het indicatieadvies, te weten een medicamenteuze behandeling en maatregelen om de overlast terug te dringen, tekortschieten. Gelet hierop heeft het college het indicatieadvies niet aan de weigering van de urgentieverklaring ten grondslag mogen leggen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:42](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Rijkswet op het Nederlandschap

JnB2021, 50

ABRS, 13-01-2021, 202001433/1/V6

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

RWN 10, 11

Handleiding voor de toepassing van de Rijkswet op het Nederlandschap

NEDERLANDERSCHAP. De wetgever heeft er welbewust voor gekozen om geen mogelijkheid te bieden om af te wijken van de vereisten zoals neergelegd in artikel 11, tweede lid, van de RWN, ook niet in zeer bijzondere gevallen.

3.1. [appellant] kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat het ontbreken van een wettelijke hardheidsclausule voor artikel 11, tweede lid, van de RWN een verzwaring vormt die de wetgever niet heeft beoogd. Uit de geschiedenis van de totstandkoming (Kamerstukken II 2014/2015, 33 852, nr. 6, blz. 4) blijkt dat de hardheidsclausule van artikel 10 van de RWN geen vrije bevoegdheid is. In beginsel prevaleren de wettelijke eisen en artikel 10 van de RWN staat het niet toe om van elk vereiste voor naturalisatie af te wijken, aldus de nota. Verder staat in de nota dat in de Handleiding RWN verder invulling wordt gegeven aan artikel 10 van de RWN. Verder volgt uit paragraaf 1 van de toelichting op artikel 10 van de RWN, vervat in de Handleiding RWN, dat het uitgangspunt is dat dit artikel de mogelijkheid biedt om in zeer bijzondere gevallen af te wijken van bepaalde in de RWN gestelde vereisten. Het moet gaan om gevallen waarin redenen van staatsbelang of andere gewichtige belangen van (één van de landen van) het Koninkrijk zich voordoen, maar ook om humanitaire redenen kan worden afgeweken van de geldende vereisten voor naturalisatie. Verder staat in de tweede alinea van de toelichting dat het niet de bedoeling is dat op grote schaal gebruik wordt gemaakt van deze afwijkingsmogelijkheid en dat de staatssecretaris zeer terughoudend gebruik maakt van die mogelijkheid. Verder staat in paragraaf 1 onder 'Afwijking van de termijnen van

artikel 11 RWN' dat met het woord termijn wordt bedoeld op de zinsnede 'de onafgebroken periode van ten minste drie jaren onmiddellijk voorafgaand aan het verzoek toelating en hoofdverblijf' en dat van de overige vereisten van artikel 11 van de RWN niet kan worden afgeweken. Dat betekent dat een minderjarig kind dat in de naturalisatie van (één van) zijn ouders wil delen in alle gevallen onafgebroken toelating voor onbepaalde tijd moet hebben sinds het tijdstip van het verzoek. Omdat de afwijzing in dit geval berust op artikel 11, tweede lid, van de RWN - en daarmee op een verblijfsgeval dat na het indienen van het verzoek is ontstaan - en dit artikellid niet wordt genoemd in artikel 10 van de RWN, kan van de vereisten genoemd in het tweede lid van artikel 11 niet worden afgeweken (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 1 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2590](#)). Gelet op het voorgaande heeft de wetgever er welbewust voor gekozen om geen mogelijkheid te bieden om af te wijken van de vereisten zoals neergelegd in artikel 11, tweede lid, van de RWN, ook niet in zeer bijzondere gevallen.

[ECLI:NL:RVS:2021:61](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2021, 51

MK ABRS, 13-01-2021, 20200670/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam (lees: de burgemeester van Amsterdam; hierna: de burgemeester), appelland.

Aanvullend Protocol bij de Overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije (PB 1972 L 293) 41

Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad 6, 13

Wegenverkeerswet 1994 (Wvw 1994) 111, 124

Vreemdelingenwet 2000 8

WEGENVERKEERSWET. Ten tijde van de aanvraag om afgifte van een rijbewijs op 28 november 2018 was in de procedure over een verblijfsvergunning de besluitvorming door de IND in de bestuurlijke fase nog niet afgerond. Onder de omstandigheden van dit geval had het op de weg van de burgemeester gelegen om inlichtingen in te winnen bij de IND over de mogelijkheid dat [wederpartij] verblijfsrecht ontleent aan Besluit 1/80. De burgemeester heeft in dit geval niet aan zijn vergewisplicht voldaan.

[...] Bij besluit van [...] heeft de burgemeester de aanvraag van [wederpartij] om afgifte van een rijbewijs afgewezen. [...]

[...] 6. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 16 augustus 2006 [red: [ECLI:NL:RVS:2006:AY6332](#)] dat niet de burgemeester maar de IND, namens de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, de aangewezen instantie is om te bepalen of [wederpartij] uit hoofde van een aan Besluit nr. 1/80 ontleend verblijfsrecht rechtmatig in Nederland verblijft. Het recht op verblijf op grond van Besluit nr. 1/80 ontstaat niet door afgifte van een verblijfsvergunning, maar wordt rechtstreeks

ontleend aan Besluit nr. 1/80. De verblijfsvergunning heeft voor de erkenning van dat recht van verblijf slechts declaratoire waarde, aldus de Afdeling.

6.1. De burgemeester was op de hoogte van het beroep van [wederpartij] op een aan Besluit nr. 1/80 ontleend verblijfsrecht. Aan de afwijzing van de aanvraag van [wederpartij] om afgifte van een rijbewijs heeft de burgemeester de in de BRP [red: basisregistratie personen] en de BVV [red: Basis Voorziening Vreemdelingen] vermelde gegevens ten grondslag gelegd.

Ten tijde van de aanvraag om afgifte van een rijbewijs op 28 november 2018 had de IND nog niet beslist op het bezwaar van [wederpartij] tegen de afwijzing van een aanvraag om een verblijfsvergunning. Op dat moment was in de procedure over een verblijfsvergunning de besluitvorming door de IND in de bestuurlijke fase nog niet afgerond. De burgemeester heeft ter zitting bij de Afdeling verklaard dat eventuele veranderingen van de verblijfsstatus van de aanvrager bij de besluitvorming over de afgifte van het rijbewijs worden betrokken, ook in de bezwaarfase. Onder deze omstandigheden had het op de weg van de burgemeester gelegen om inlichtingen in te winnen bij de IND over de mogelijkheid dat [wederpartij] verblijfsrecht ontleent aan Besluit 1/80. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de burgemeester in dit geval niet aan zijn vergewisplicht heeft voldaan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:48](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RVS:2021:49.](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet basisregistratie personen

JnB2021, 52

ABRS, 13-01-2021, 202002837/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Hof van Twente.

Wet basisregistratie personen (Wbp) 1.1, 2.20, 2.21, 2.22, 2.23

WET BASISREGISTRATIE PERSONEN. WOONADRES. In dit geval heeft het college terecht in de brp geregistreerd dat [overledene] is vertrokken met onbekende bestemming en hem aldus uitgeschreven als ingezetene. Bij gebrek aan aanknopingspunten behoeft het college in dit geval geen onderzoek te doen naar een ander adres van [overledene]. Voor de toepassing van artikel 2.22, eerste lid van de Wet brp moet het college weten waar iemand verblijft. Als iemand desgevraagd geen verblijfplaats kenbaar wil maken, is hij in zoverre onbereikbaar. Verwijzing naar ABRs 6-2-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:354](#).

[...] Bij besluit van [...] heeft het college [overledene] met ingang van 22 augustus 2018 ambtshalve uitgeschreven als ingezetene uit de basisregistratie personen (hierna: de brp).

[...] 9. In de brp kan een ingezetene worden ingeschreven op een woonadres of, indien dat ontbreekt, op een briefadres. In artikel 2.22 van de Wet brp is bepaald wanneer het college iemand ambtshalve moet uitschrijven als ingezetene uit de brp. [...]

[...] 10. [...] Op zichzelf is juist dat het college verplicht is om, voordat het iemand uitschrijft als ingezetene, gedegen onderzoek te doen naar de verblijfplaats van die persoon. Die verplichting is er niet alleen als de betrokken persoon zelf aanknopingspunten geeft voor onderzoek. Als het college echter in het geheel geen aanwijzingen heeft over de plaats waar iemand verblijft, is het niet mogelijk om daarnaar onderzoek te doen. Die situatie deed zich in dit geval voor. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat het college bij gebrek aan aanknopingspunten geen onderzoek behoefde te doen naar een ander adres van [overledene].

Hoewel het college [overledene] per e-mail en telefoon kon bereiken, heeft de rechtbank terecht overwogen dat hij niet kon worden bereikt in de zin van artikel 2.22, eerste lid, van de Wet brp. Voor de toepassing van die bepaling moet het college immers weten waar iemand verblijft. Als iemand desgevraagd geen verblijfplaats kenbaar wil maken, is hij in zoverre onbereikbaar. De rechtbank heeft op dit punt terecht verwezen naar de uitspraak van de Afdeling van 6 februari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:354](#). Dat de feiten en omstandigheden in die zaak anders waren, laat onverlet dat ook die zaak ging over iemand die desgevraagd niet duidelijk maakte waar hij verbleef.

11. Op grond van artikel 2.23 van de Wet brp kan een briefadres alleen in de brp worden geregistreerd als een woonadres ontbreekt. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college geen briefadres hoefde te registreren, aangezien [overledene] stelde dat hij een woonadres had, hoewel hij niet kenbaar maakte welk adres dat was. Los hiervan was ook niet voldaan aan de vereisten voor registratie van een briefadres. In de Wet brp is een briefadres het adres waar voor betrokkene bestemde geschriften in ontvangst worden genomen (artikel 1.1, eerste lid, aanhef en onder p). Dat op het adres [locatie] in Markelo nog een brievenbus stond, betekent niet dat op dit adres geschriften in ontvangst konden worden genomen. Er verbleef immers niemand meer structureel op dit adres. Het af en toe legen van de brievenbus kan niet worden gelijkgesteld met het in ontvangst nemen van geschriften. Dat ook de gemeente nog post naar dat adres verstuurde, is omdat geen ander adres van [overledene] bekend was. In dat geval wordt het laatst bekende adres gebruikt. Verder kan, zoals hiervoor al is overwogen, uit de stukken niet worden afgeleid dat [overledene] heeft laten weten dat hij bij zijn dochter in Almere verbleef. Er was voor het college dan ook geen aanleiding om te onderzoeken of het adres van de dochter van [overledene] als zijn briefadres kon worden geregistreerd.

12. De conclusie is dat de rechtbank met juistheid heeft overwogen dat het college terecht in de brp heeft geregistreerd dat [overledene] is vertrokken met onbekende bestemming en hem aldus heeft uitgeschreven als ingezetene. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:59](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2021, 53

MK ABRS, 13-01-2021, 201908178/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (raad)

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 1, 12, 34

Wet op de Inkomstenbelasting 2001 2.15

WET OP DE RECHTSBIJSTAND. Een redelijke toepassing van het bepaalde in artikel 34, tweede lid, van de Wrb brengt mee dat voor de beoordeling van het recht op rechtsbijstand bij de hoogte van het vermogen van de aanvrager, het bestanddeel dat wordt gevormd door het vermogen van minderjarige kinderen buiten beschouwing moet blijven in het geval de aanvrager aantoont dat hij of zij niet op enig moment (heeft) beschikt of redelijkerwijs de beschikking kan krijgen over dit niet eigen vermogensbestanddeel. Dit sluit aan bij de doelstelling van de Wrb dat gesubsidieerde rechtsbijstand toekomt aan degenen die op grond van hun draagkracht de kosten van een advocaat niet of niet geheel zelf kunnen dragen. Deze situatie kan niet alleen aan de orde zijn als de bank- en spaarrekeningen van de kinderen volledig zijn geblokkeerd door middel van een zogeheten BEM-clausule (Belegging Erfenis en andere gelden Minderjarigen).

[...] Bij besluit van [...] heeft de raad een aanvraag van [appellante] om een toevoeging voor rechtsbijstand afgewezen. [...]

[...] 7. Zoals de raad terecht stelt, voorziet de Wrb niet in een hardheidsclausule of een andere mogelijkheid om van het dwingend bepaalde in artikel 12, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 34, tweede lid, van de Wrb, af te wijken. De draagkracht wordt vastgesteld op basis van de gegevens over inkomen en vermogen die door de Belastingdienst zijn berekend. De raad neemt deze gegevens over en berekent niet zelf het inkomen (Kamerstukken II, 2004-2005, 29 685, nr. 6, blz. 3). De raad mag er in de regel vanuit gaan dat over het vermogen, zoals door de Belastingdienst is berekend, wordt beschikt, zoals bedoeld in artikel 34, tweede lid, van de Wrb. Het is aan de aanvrager van een toevoeging om rechtsbijstand om aan te tonen dat dit in de omstandigheden van zijn of haar geval anders is.

8. Niet in geschil is dat, als het vermogen van haar kinderen buiten beschouwing wordt gelaten, de financiële draagkracht van [appellante] zodanig is dat zij aanspraak kan maken op gesubsidieerde rechtsbijstand.

9. Tot het vermogen van de ouders hoort het wettelijk vruchtgenot van het vermogen van hun minderjarige kinderen. Het vermogen van de minderjarige kinderen op zichzelf, wordt op grond van artikel 2:15, tweede en vierde lid, van de Wet IB aan de ouders toegerekend omdat de wetgever het niet wenselijk vond om een minderjarig kind zelf in de belastingheffing te betrekken. Het betreft in zoverre dus niet een eigen vermogensbestanddeel van de ouders.

10. De Afdeling is van oordeel dat een redelijke toepassing van het bepaalde in artikel 34, tweede lid, van de Wrb meebrengt dat voor de beoordeling van het recht op rechtsbijstand bij de hoogte van het vermogen van de aanvrager, het bestanddeel dat

wordt gevormd door het vermogen van minderjarige kinderen buiten beschouwing moet blijven in het geval de aanvrager aantoont dat hij of zij niet op enig moment (heeft) beschikt of redelijkerwijs de beschikking kan krijgen over dit niet eigen vermogensbestanddeel. Dit sluit aan bij de doelstelling van de Wrb dat gesubsidieerde rechtsbijstand toekomt aan degenen die op grond van hun draagkracht de kosten van een advocaat niet of niet geheel zelf kunnen dragen. Anders dan de raad ter zitting in hoger beroep heeft gesteld, kan deze situatie niet alleen aan de orde zijn als de bank- en spaarrekeningen van de kinderen volledig zijn geblokkeerd door middel van een zogeheten BEM-clausule (Belegging Erfenis en andere gelden Minderjarigen).

11. Het geld op de bank- en spaarrekeningen van de minderjarige kinderen van [appellante] is verkregen van de grootvader van de kinderen van vaderszijde onder het uitdrukkelijke beding dat het te sparen geld uitsluitend mag worden aangewend ten behoeve van de kinderen. Dit blijkt uit het overgelegde ouderschapsplan dat [appellante] en haar ex-partner op 2, respectievelijk 4 mei 2016 hebben ondertekend. Het gaat dus niet om een zelf opgelegde beperking van [appellante] om gelden uit haar eigen vermogen op naam van haar kinderen voor langere tijd vast te zetten. Niet [appellante] maar de vader van haar ex-partner heeft ervoor gekozen voor zijn kleinkinderen een bankrekening te openen en daar geld op te storten. Het gaat daarmee om geld dat buiten het vermogen van [appellante] is omgegaan en gebleven en dat is opgekomen van de zijde van haar minderjarige kinderen. [appellante] en haar ex-partner, die gezamenlijk het ouderlijk gezag over hun kinderen hebben, zijn verder in het ouderschapsplan overeengekomen dat de ex-partner van [appellante] het beheer zal voeren over de bank- en spaarrekeningen van de kinderen en beslissingsbevoegd is wat betreft de wijze waarop de gelden ten behoeve van de kinderen worden aangewend en het moment waarop. [appellante] is daartoe niet gemachtigd. Onder deze omstandigheden kan van [appellante] niet worden verlangd dat zij een rechterlijke machtiging verzoekt om zeggenschap te krijgen over deze bank- en spaarrekeningen van haar minderjarige kinderen, noch daargelaten dat, zoals de raad heeft bevestigd, zij voor een dergelijke nieuwe procedure geen rechtsbijstand zal verkrijgen.

12. [appellante] heeft op grond van het geheel aan de hiervoor door haar aangevoerde feiten en omstandigheden, die niet door de raad worden betwist, aangetoond dat zij niet op enig moment (heeft) beschikt of redelijkerwijs de beschikking kan krijgen over het vermogen van haar minderjarige kinderen. Dit vermogen kan daarom niet worden betrokken bij de bepaling van haar financiële draagkracht. De raad heeft daarom ten onrechte de aanvraag afgewezen op grond van artikel 34, tweede lid, van de Wrb. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:34](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB2021, 54

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 12-01-2021 (publ. 14-01-2021), NL20.14056

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 8, 26, 27, 37

Verordening (EG) nr. 1560/2003 5

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie 7, 24, 47

DUBLINVERORDENING. PREJUDICIËLE VERWIJZING. Minderjarige vreemdeling. Nederland heeft overnameverzoek van Griekenland afgewezen. Rechtsmiddel tegen afwijzing overnameverzoek.

Eiser 1 heeft op 23 december 2019 een asielverzoek in Griekenland gedaan. Toen was hij nog minderjarig. Eiser is inmiddels (op 2020) meerderjarig geworden. Zijn oom, eiser 2, verblijft rechtmatig in Nederland. Eiser 1 heeft bij de Griekse autoriteiten aangegeven dat hij graag verenigd wenst te worden met eiser 2 in Nederland gedurende zijn asielprocedure. Eiser 2 heeft hiermee ingestemd. De Griekse autoriteiten hebben daarom op 10 maart 2020 een overnameverzoek ingediend bij de Nederlandse autoriteiten op grond van artikel 8, tweede lid, van de Dublinverordening. Verweerder heeft dat verzoek en het latere verzoek om heroverweging, afgewezen. Eisers hebben hiertegen een bezwaarschrift ingediend, dat verweerder niet-ontvankelijk heeft verklaard.

De rechtbank verzoekt het Hof bij wijze van prejudiciële beslissing als bedoeld in artikel 267 van het VWEU antwoord te geven op de volgende vragen:

I. Moet artikel 27 van de Dublinverordening zo worden uitgelegd dat het de aangezochte lidstaat verplicht om, al dan niet in samenhang met artikel 47 van het Handvest, de verzoeker die in de verzoekende lidstaat verblijft en overdracht wenst op grond van artikel 8 (dan wel artikel 9 of 10) van de Dublinverordening, dan wel het familielid van de verzoeker als bedoeld in artikel 8, 9 of 10 van de Dublinverordening, in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien tegen de afwijzing van het overnameverzoek?

II. Indien de eerste vraag negatief wordt beantwoord en artikel 27 van de Dublinverordening geen grondslag biedt voor een effectief rechtsmiddel, moet artikel 47 van het Handvest zo worden uitgelegd - in samenhang met het fundamentele recht op de eenheid van de familie en het belang van het kind (zoals neergelegd in artikelen 8 tot en met 10 en overweging 19 van de Dublinverordening) - dat het de aangezochte lidstaat verplicht om de verzoeker die in de verzoekende lidstaat verblijft en overdracht wenst op grond van de artikelen 8 tot en met 10 van de Dublinverordening, dan wel het familielid van de verzoeker als bedoeld in de artikelen 8 tot en met 10 van de Dublinverordening, in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien tegen de afwijzing van het overnameverzoek?

III. Indien vraag I of vraag II (tweede deel) bevestigend wordt beantwoord, op welke wijze en door welke lidstaat dient de weigeringsbeslissing van de aangezochte lidstaat en het recht om daartegen een rechtsmiddel in te dienen kenbaar gemaakt te worden aan de verzoeker, dan wel het familielid van de verzoeker?

[ECLI:NL:RBDHA:2021:157](https://ecli.nl/RBDHA:2021:157)

HvJEU (Eerste kamer), 14-01-2021, C-441/19

TQ tegen Nederland.

Richtlijn 2008/115/EG 5, 6, 8, 10

TERUGKEERRICHTLIJN. Alvorens een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen een niet-begeleide minderjarige, moet een lidstaat nagaan of er voor de minderjarige adequate opvang beschikbaar is in het land van herkomst.

Het Hof (Eerste kamer) verklaart voor recht:

- 1) Artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], gelezen in samenhang met artikel 5, onder a), van deze richtlijn en artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat de betrokken lidstaat, alvorens een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen een niet-begeleide minderjarige, de situatie van die minderjarige algemeen en grondig moet toetsen, rekening houdend met het belang van het kind. In dat kader dient die lidstaat zich ervan te overtuigen dat er voor de betrokken niet-begeleide minderjarige adequate opvang beschikbaar is in het land van terugkeer.
- 2) Artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met artikel 5, onder a), van deze richtlijn en in het licht van artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat een lidstaat bij het onderzoek of er in het land van terugkeer adequate opvang aanwezig is, geen louter op leeftijd gebaseerd onderscheid mag maken tussen niet-begeleide minderjarigen.
- 3) Artikel 8, lid 1, van richtlijn 2008/115 moet aldus worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat, na een terugkeerbesluit tegen een niet-begeleide minderjarige te hebben uitgevaardigd en zich er overeenkomstig artikel 10, lid 2, van die richtlijn van te hebben overtuigd dat die minderjarige wordt teruggestuurd naar een familielid, een aangewezen voogd of adequate opvangfaciliteiten in het land van terugkeer, niet tot zijn verwijdering overgaat zolang hij niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.

[ECLI:EU:C:2021:9](#)

Zie voor de verwijzingsuitspraak: Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 12-06-2019, [ECLI:NL:RBDHA:2019:5967](#).

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2021, 56

HvJEU (Derde kamer), 13-01-2021, C-507/19

Bondsrepubliek Duitsland tegen XT.

Richtlijn 2011/95/EU 12

KWALIFICATIERICHTLIJN. Uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Bij UNRWA geregistreerde staatloze Palestijn. Voorwaarden om zich op grond van dat feit te beroepen op richtlijn 2011/95/EU. Eindiging van de bescherming of de bijstand van de UNRWA.

Het Hof (Derde kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat, om te bepalen of de bescherming of bijstand van de Organisatie van de Verenigde Naties voor Hulpverlening aan Palestijnse Vluchtelingen in het Nabije Oosten (UNRWA) is opgehouden, in het kader van een individuele beoordeling van alle relevante aspecten van de betrokken situatie rekening moet worden gehouden met alle sectoren van het werkgebied van de UNRWA tot de gebieden waarvan een staatloze Palestijn die dit werkgebied heeft verlaten een concrete mogelijkheid heeft toegang te krijgen en er veilig te verblijven.

2) Artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2011/95 moet aldus worden uitgelegd dat de bescherming of bijstand van de UNRWA niet kan worden beschouwd te zijn opgehouden wanneer een staatloze Palestijn het werkgebied van de UNRWA heeft verlaten vanuit een sector van dat gebied waar hij in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid verkeerde en waar die organisatie niet in staat was hem haar bescherming of bijstand te verlenen, indien, ten eerste, hij zich vrijwillig naar deze sector heeft begeven vanuit een andere sector van voornoemd werkgebied waar hij niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid verkeerde en waar hij de bescherming of bijstand van die organisatie kon genieten, en, ten tweede, hij niet redelijkerwijs kon verwachten, op basis van de concrete informatie waarover hij beschikte, dat hij in de sector waarnaar hij zich begaf bescherming of bijstand van de UNRWA zou ontvangen of dat hij op korte termijn zou kunnen terugkeren naar de sector waar hij vandaan kwam, hetgeen aan de verwijzende rechter staat om na te gaan.

[ECLI:EU:C:2021:3](#)

[Naar inhoudsopgave](#)